

Beroep tegen disciplinaire maatregel van berisping

I. De loop van het geding

Appellant is op 9 april 2002 in beroep gekomen door indiening van een beroepschrift met bijlagen, bij de Commissie ingekomen op 10 april 2002.

Verweerder heeft op 7 mei 2002 een verweerschrift ingediend bij de Commissie.

De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden te Eindhoven op 14 juni 2002.

Ter zitting zijn verschenen appellant, bijgestaan door de heer, en verweerder in de persoon van de heer, afdelingsdirecteur, en mevrouw, beleidsmedewerker van het college van bestuur, Partijen hebben hun respectieve standpunten nader toegelicht en vragen van de Commissie beantwoord.

De inhoud van voormelde stukken geldt als hier herhaald en ingelast.

II. Het oordeel van de Commissie

Bij schrijven van de voorzitter van het college van bestuur van verweerder van 8 maart 2002 wordt aan appellant het besluit van het college meegedeeld, dat hij schriftelijk wordt berispt conform artikel H-42 van de CAO BVE. De reden van deze berisping als uitgedrukt in dit schrijven is:

‘Vast is komen te staan dat u zonder overleg met de leiding lesuren die gepland waren in het rooster niet, respectievelijk niet op de geplande tijden hebt uitgevoerd. Derhalve heeft u zich conform artikel H-41 – H-42 CAO BVE schuldig gemaakt aan plichtsverzuim.’

Uit dit schrijven blijkt niet om welke lessen het ging, ten aanzien waarvan appellant verweten wordt dat hij deze niet, respectievelijk niet op de geplande tijden heeft uitgevoerd. De vraag die derhalve beantwoord moet worden of het aan appellant, gezien de verweerprocedure van de artikelen H-43 tot H-47 CAO BVE, welke procedurele artikelen in acht zijn genomen, voldoende duidelijk is geweest wat hem verweten wordt. Ook aan de Commissie dienen deze feiten, die aan de berisping ten grondslag liggen, voldoende duidelijk te zijn teneinde tot een beoordeling van de zaak te kunnen komen.

De inhoud van het beroepschrift en die van het verweerschrift geven in deze niet voldoende duidelijkheid. Als eerste bijlage bij het beroepschrift, waarop appellant voortborduurde, is overgelegd een schrijven van 3 december 2001 van de afdelingsdirecteur aan appellant, welk schrijven inhoudt dat appellant “met regelmaat niet alle lessen verzorgd” met als “concreet voorbeeld: de les op maandag 3 december”.

Ter zitting heeft de Commissie door uitvoerige vraagstelling helder gekregen dat het in deze alleen gaat om twee lesuren aan het begin van de maandagochtend van 3 december 2001 aan een en dezelfde klas. Tevens is ter zitting gebleken dat het aan partijen duidelijk was dat het alleen om deze twee lesuren ging.

Ter zitting heeft de Commissie vervolgens zeer uitvoerig behandeld en door middel van vele vragen duidelijk willen krijgen wat zich omtrent deze twee lesuren heeft afgespeeld. Daarbij hebben appellant en de afdelingsdirecteur ter zitting ieder zijn eigen zienswijze op het gebeuren naar voren gebracht. De Commissie zal hierna in het kort deze zienswijzen weergeven.

Appellant:

De inhoud van het te geven onderwijs dient te voldoen aan de voor het desbetreffende vak gestelde eindtermen. Helaas is het zo dat de aangedragen informatiematerialen onvoldoende zijn om alle eindtermen te dekken. Van de docent moet daarom verwacht worden dat hij er inhoudelijk zelf nadere invulling aan geeft. De klas waar het om gaat bestaat uit 7 leerlingen, die gezien hun niveau in staat zijn om zich zelfstandig verder te bekwamen. Het instituut beschikt over een open leer centrum (OLC). De week vóór 3 december 2001 heb ik de leerlingen toestemming gegeven zelfstandig te werken in het OLC. Zij hebben dat in die week ook gedaan. In het tegenoverliggende lokaal heb ik les gegeven die dreigde uit te vallen door ziekte van een docent. De leerlingen hadden voor de les op 3 december 2001 eveneens van mij toestemming om op het OLC te werken. Ook toen heb ik de les verzorgd van de zieke docent. Het niet klassikaal lesgeven maar de leerlingen zelfstandig op het OLC laten werken is in het schooljaar 2000/2001 met medeweten van de afdelingsdirecteur bij herhaling voorgekomen. Deze lijn heb ik voortgezet. Ik heb de studieleider van alles op de hoogte gesteld. In de namiddag van 3 december werd ik bij de afdelingsdirecteur geroepen en die verweet mij dat ik de twee lesuren niet had gegeven. Hij gaf daarbij aan dat ook op mij de CAO van toepassing is en maakte mij kenbaar dat het wel eens tot een ontslag zou kunnen komen. Ik ben toen geëmotioneerd geworden. Het gesprek

duurde dan ook heel kort. Mijn zienswijze heb ik toen niet uiteengezet. Op 7 december 2001 vond er een gesprek plaats met de afdelingsdirecteur en de heer van personeelszaken. Voor dit gesprek heb ik mijn zienswijze opschrift gesteld en tijdens het gesprek overhandigd.

De afdelingsdirecteur:

Het is juist dat in het schooljaar 2000/2001 in overleg met mij klassikale lessen van appelland zijn vervangen door werken in het OLC. Waar het hier omgaat is dat mij het bericht bereikt heeft dat appelland op 3 december 2001 de leerlingen naar huis had gestuurd en dat hij geen les had gegeven. Dit kan en mag niet gebeuren. Ik heb appelland in de namiddag van 3 december 2001 daarover aangesproken. Appelland werd toen zo geëmotioneerd dat ik het gesprek heb afgebroken. Ik heb daarbij het woord ontslag beslist niet genoemd. Op 7 december heeft er een gesprek plaatsgevonden, waarbij appelland zijn zienswijze op schrift heeft overhandigd. Ik heb daarna geen enkele informatie ingewonnen om te bezien of de feiten, die appelland naar voren had gebracht, juist waren. Ik heb met de studieleider een optimale communicatie. Deze heeft mij niets gemeld omtrent overleg van appelland met hem. Mij is niet bekend op welke wijze de lessen van de zieke docent vervangen werden. De studieleider meldt mij wie ziek is en ik zorg voor vervanging. Mij is niet bekend dat de leerlingen van appelland zelfstandig in het OLC hebben gewerkt.

De Commissie is zich er ten eerste van bewust dat vorenstaande weergaven van de standpunten van appelland en de afdelingsdirecteur een zeer verkorte weergave is van hetgeen ter zitting uitvoerig naar voren is gekomen. Doch de kern waar het om gaat komt hierin naar voren. Deze kern is een miscommunicatie tussen appelland en de afdelingsdirecteur, beginnend in de middag van 3 december 2001. Het toen plaatsgevonden hebben gesprek was kort en emotioneel. De Commissie heeft getracht nader aan de weet te komen of er nadere oorzaken waren van het zo uit de hand lopen van een gebeurtenis. Appelland en de afdelingsdirecteur hebben beiden verzekerd dat er geen andere problemen in het verleden waren voorgevallen, die de kwestie hebben verergerd. Tussen hen bestond in het verleden een goede verstandhouding. Ook de inhoud van het plaatsgevonden hebbend functioneringsgesprek, van de inhoud waarvan de Commissie heeft kennis genomen, leidt niet tot een andere opvatting.

Bij het beoordelen van de zaak dient de Commissie dus uitsluitend aandacht te geven aan hetgeen op 3 december 2001 is gebeurd. Appelland heeft toen zijn eigen leerlingen laten werken in het OLC en hij heeft de lessen van een zieke docent overgenomen. Het melden daarvan aan de studieleider is geen bevoegde melding, omdat deze geen bevoegdheid in deze had. Daar staat tegenover dat de afdelingsdirecteur van mening was dat appelland zijn leerlingen naar huis had gestuurd en dat hij niet onderzocht heeft of de feiten wel eens anders konden liggen.

De Commissie is van oordeel dat appelland eigen initiatief heeft genomen door zijn leerlingen te laten werken in het OLC en elf lessen van een zieke docent over te nemen. Enerzijds is dit een lofwaardig initiatief, doch anderzijds had hij dit duidelijk kenbaar dienen te maken aan de afdelingsdirecteur. Daar staat tegenover de opvatting van de afdelingsdirecteur, die vernomen zou hebben dat appelland zijn leerlingen naar huis had gestuurd in toen geen les had gegeven, hetgeen niet nader door hem is onderzocht. Geconcludeerd moet worden dat beide personen ieder op zijn wijze hebben bijgedragen tot een miscommunicatie. Van beiden had meer prudentie verwacht mogen worden.

Gelet op alle omstandigheden van het geval is de Commissie van oordeel dat deze omstandigheden toch niet van zodanige aard zijn dat het college van bestuur van verweerder in redelijkheid tot het besluit is kunnen komen dat naar appelland toe gereageerd moest worden met een disciplinaire straf van berisping. De Commissie acht enerzijds onder de geschetste omstandigheden deze straf geen adequate reactie op het gebeuren, terwijl anderzijds de afdelingsdirecteur ook niet vrij uitgaat in de wijze van communicatie naar appelland toe.

III. Beslissing

De Commissie van Beroep voor het Confessioneel Middelbaar Beroepsonderwijs,

Rechtdoende:

Verklaart het beroep gegrond.

Deze beslissing is genomen te Eindhoven op 14 juni 2002 door mr. A.F.M. Schrickx, voorzitter, G. Deijs, C.B.M. Evers, mr. J. Douwes en mr. A.A.S.M. Aerden, leden, in tegenwoordigheid van mr H.P.G. van Eupen, secretaris.